

In Feflo Circumcifionis Domini.

Chriftianus fupifum interroget: quis fui? quis fum? quis ero?

1. *Postquam consummati sunt dies otto, vocatum est Nomen ejus JESU. Luc. 2.* Laudeur provida Sanctæ Matris Ecclesiæ difpositio, qua festum Circumcifionis primam anni ineantis diem constituit, ubi Dei Filii Sanctissimum Nomen JESU recepit. Ego autem existimo, non male acturum hominem Christianum, si hodie-na die, primam vitæ suæ diem, qua sub auspiciis Divini Creatoris in lucem hanc editus, nomen Baptifmale recepit, sibi ante oculos ponat. Quid ergo considerare possum in hac die? Tempus præteritum, tempus præfens, & tempus futurum. Dabo instructionem, & modum: 1. Interroga te ipsum, quis fueris? Ab omnitate purum putidum nihilum, sicut defecto est homo nondum genitus, nisi quod ab omni æternitate exiteris in mente Dei. Prævidit jam tum Providissimus Deus omnem vitæ tuæ periodum, perpendit opera tua bona, pauca & exigua, numeravit peccata incomparabiliter plura ac graviora, ideo potuisset justissime te relinquere in nihilo, & loco tui creare Angelum, aut hominem sibi fidelem. Nihilominus misericordia, & Bonitate sua motus produxit te in tempore, & quidem in sancta salvifica fide, præ millenis aliis; quos inter barbaros & infideles relegavit, addidit tibi nomen alicujus Sancti, cujus patrocinio frui, & exempla virtutum imitari posses, & deberes. 2. Interroga te ipsum, quis modo sis? Christianus sum, inquis! Dic, an talis, qui spem, seu intentionem Creatoris tui reipsa complevisti? Christianus Christum imitari debet nam agendo, quam patiente. Agendo quidem, qua quid agere debeas, tibi ostendit tabula Decalogi, cui subferipfit Deus: qui habet mandata mea, & servat ea, ille est, qui diligit me! an amorem tuum & fidelitatem erga Deum demonstrasti observatione mandatorum! O quot transgressiones & peccata numeras! An forsitan patiente, Deo gratior fuisti? En! Christus parvulus hodie initium dat suæ passioni; profundit in aurora aliquot sanguinis guttulas in pignus, & cartham, quantum sanguinis pluviam ad vesperam sic daturus, prout loquitur Bernardus (Vide Speranzam punct. 150.) Quid tu hæctenus amore Dei passus es? Nonne

ad unum verbum aculeatum, ad diem unam efuriosum, ad pactorum unius oboli in furias exardescens! O quam merito Deus repetere de te potest illa verba: Poenitet me fecisse hominem! 3. Interroga te ipsum, quis futurus sis? In ambula modo in bivio ad æternitatem live beatam, five infelicem! apice cælum, ibi Christiani tui similes in gloria æternam gaudebant de omni opere bono, quod amore Dei præstitissent, & de omni malo quod amore Dei sustinuerunt! conlice oculos in infernum, ibi damnati inter tormenta & ejulatus suspirant unicam diem, quam tu male perdidisti! O si hanc essent obtenturi, quam acerbam, & terribilem poenitentiam essent aliguri! Hæc omnia considera, delibera, elige! Vide Beneficium Creationis, Homo Christianus, Infernus, &c.

Quomodo hic felix, novus, annus esse debeat?

2. *Postquam consummati sunt dies otto. Luc. 2.* Fervent hodie amicorum vota erga amicos, ubique resonat aggratulatory: *Felix, novus annus!* idipsum, ne prolixis verborum ambagibus utar, idipsum, inquam, vobis apprecari, simulque vos intruere cogito, quomodo *Felix*, quomodo *Novus*, & quomodo *Annus* esse possit. 1. *Felix* erit hic annus, si non nostræ, sed Divinæ Voluntati in omnibus sit conformis. Si Deus prospera nobis dederit v.g. valetudinem, fortunam, amicorum favores, osculemur beneficium illius manum, & omnia bona in acceptis referamus summo Benefactori, a quobona omnia procedunt. Si Deus adversa nobis submiserit, calamitas, infortunia, inopiam, osculemur etiam punientem manum, & resignatissimo animo accipiamus mala, per quæ Deus nihil aliud intendit, quam bonum nostrum spirituale, & æternum. S. Remigius ob prævisam annonæ caritatem horreum frugibus complevit, quod aliqui avaritiam interpretantes illud succenderunt. Sanctus Vir hæc injuria adeo non fuit commotus, ut cum lætitia se apud ignem calefecerit. 2. *Novus* erit annus, si vitam antiquam serio emendantes poenitentiam de commissis agamus, mandata Domini observemus, & peccata omni cum sollicitudine fugiamus! Recedant vetera, cant Angelicus Doctor in hymno, nova sint omnia (Vide Speranzam punct. 150.) Quid tu sine cogitatione, sancti discursus, sanctæ

adria

In Feflo Epiphaniæ Domini.

Hodie Deo offerendum est homagium Sacramenti Baptifini.

1. *Quoniam natus est JESUS in Bethleem Judeæ, Magi ab oriente venerunt Hierosolimam. Matt. 2.* Cum maximus cæli, terræque Dominus, humana specie velatus in hunc mundum descendit, ut illius quasi possessionem caperet, recte tres Orientis Reges, nomine totius humani generis, ad præsepe Bethlehemiticum adventantes, homagium illi præstiterunt, & offerendo thus, aurum, & myrrham se vasallos magni hujus Domini humillima cum subjectione professi sunt. Ideo hodie dum ad hujus subjectionis exemplum omnes fere Sacri ordines vota sua Religiosa instaurant, & de novo se Deo consecrant. Quid nos agemus in Dei Domini nostri honorem, & nostram subjectionem? Agite, renovemus homagium in Baptifmo præstitum, offerendo homagium in Baptifmo actum, offerendo præstantissimos virtutum adus, quarum habitus in Sacramento regenerationis nobis infusi sunt, thus fidei, myrrham spei, & aurum caritatis ad rem! 1. Offeramus thus fidei in odorem suavitatis coram Deo! Quid est fides? Est veritatis naturalis & firmisimus assensus supernaturalis & firmisimus propter auctoritatem Dei revelantis. Gratiæ agamus infinitas Deo Optimo Maximo propter inestimabile, & indebitum profusum beneficium Vocationis ad salvificam fidem, rogemus humillime, ut nos in hac sancta fide usque ad ultimum vitæ halitum conservet, promittamus Deo, quod illam non tantum verbo, fed etiam opere, id est, continuo virtutum exercitio profiteri velimus! 2. Offeramus Myrrham Spei! Quid est spes? Est cæta expectatio æternæ beatitudinis, proveniens ex Dei gratia, & nostra cooperatione. Exhibeamus Deo hanc virtutem sub specie myrrhæ, quia non est sine amaritudine, & difficultate, pugnare contra continuas tentationes, rogemus Deum, ut semper nobis confortando assistat, affectus terrenos in cordibus nostris extinguat, & mentes nostras ad cælestia desideria erigat. Cooperemur gratiæ Dei, & meritis Christi Redemptoris in hunc finem gratia nostra conjugamus. 2. Offeramus Aurum caritatis, illam nempe virtutem sanctissimam, qua diligimus Deum super omnia, proximum vero sicut nos ipsos! in quo consistit

Y 3 hzc

affionum omnium exempla. 3. Annus denique erit, si nihil temporis Deo subtrahamus! hæctenus annum in anno non viximus, fed vix mensem, aut septimanam! si subtrahatur, quod somno, otio, efu & potu, idelicis & nugis perdidimus, quantum temporis de anno supererit? Magna vitæ pars elabitur male agentibus, maxima nihil agentibus, tota aliud agentibus, ait Seneca. Deinceps Deo ita vivamus, ut etiam opera necessaria per sanctam intentionem Deo consecremus, &c. Vide Tit. Intentio Bona.

Quomodo sanctissimum Nomen Jesu venerandum, & usurpandum sit?

3. *Vocatum est Nomen ejus JESUS, Luc. 2.* Quid possum vobis hodie sanctius, salutaris & utilius pro strenua, seu Xenio offerre, quam sanctissimum Nomen Jesu, in quo omne genua curvetur caelestium, terrestrium & infernorum? hoc sanctissimum Nomen solatum est in afflictione, robor est in periculis, scutum est contra tentationes, fulmen est contra malignos spiritus. Quid vultis amplius? Nihil amplius! solum in eo hæremus, quomodo, & qua ratione utiliter usurpanda sit hæc panacea SS. Nominis attendite, edocebo! 1. Sanctissimum Nomen Jesu gerendum est in *Fronte*, id est, in cogitatione, cum reverentia, & confidentia, ut semper sit presentaneum remedium contra obvias quasque adversitates: sic Christus ipse in specie pulcherrimi juvenis apparuit S. Edmundo, Nomen Jesu in fronte bona humillime, & S. Henricus Suso illud in ejus feflo, præfertim calendis Januarii cantilenis venerabatur; unde Christus sub specie amabilissimi parvuli illi apparem nomen Henrici in nomen Amandi commutavit. 2. Sanctissimum Nomen Jesu semper gerendum est in *corde*, sic post martyrium S. Ignatii Episcopi in corde ipsius inventum est nomen Jesu, unde nihil cogitare, nihil loqui, nihil amare poterat, quam Jesum. 3. Sanctissimum Nomen Jesu semper gerendum est in *ore*, ad morem sancti Pauli Apostoli, cujus abscessum caput ter a terra exiliit, & ter simul Nomen Jesu inelamavit. O! det nobis misericors Deus, ut in morte, ultima nostra tria verba sint sanctissimum Nomen Jesu, Jesu, Jesu! Vide Tit. Nomen Jesu &c.

D. Claus Spicil. univerf. Pars III.

hæc caritas Dei? consilii præcipue in observatione mandatorum, & fuga omnis peccati mortalis, ita ut simus parati, potius omnia bona transitoria, honorem, divitias, & vitam ipsam perdere, quam Deum graviter offendere. En! hæc est renovatio homagii Baptismalis, credere, sperare, amare. Vide Flores Doctorem, Verb. Nativitas, n. 1.

Hodie novum vitæ genus inchoandum, Et peccata emendanda sunt.

3. Per aliam viam regressi sunt in regionem suam. *Matth. 2.* Vetus testamentum per quater milenos annos & amplius fuit Lex timoris. Deus non alia facie apparuit, nisi inter fulmina & tonitrua: peccata sine mora punivit diluviis, incendiis, mortibus repentinis, per Prophetas suos vaticinia promulgavit terribilia; hinc miseri peccatores terroribus percussi, ad idola, & demonis simulacra distiterunt. In nova Lege Deus longæ aliam scenam aperuit, amoris & mansuetudinis. En! humana carne velatus peregrinus reges, humiles pastores, ipsosque peccatores ad assatum admittit: Gratulatur vobis miseri peccatores; huc advolate, hic cordis vestri vulnera aperite, peccata lacrymis deplorate, & ego Dei Nomine vobis veniam & Misericordiam promitto. Verum, ut non disitear! Est, quod me valde sollicitum habet. Et quod illud? De sanctis Regibus, qui Christum adorant, dicitur, quod per aliam viam regressi sunt in regionem suam. Ita, mi peccator, sollicitus sum, non tam de tuo accessu, quam regressu; audi S. Chryso. stomum: *Venisti per viam fornicationis, ambula per viam castitatis; venisti per viam avaritiæ, ambula per viam elemosinæ.* Peccata per penitentiam remissa non amplius repetenda, sed emendanda sunt per contrarias virtutes. &c. Quod si in pristinam viam scelerum regressaris, tam superbus quam antea, tam avarus quam antea, tam luxuriosus quam antea, audi quid subnectat Chrysothomus: *si autem per viam redieris antiquam, iterum sub regno vadis Herodis.* Et quid fiet? Manufactissimus Deus, qui nunc in primo adventu peccata tibi misericorditer remittit, in secundo adventu, id est, in iudicio tanto acerbius vindicabit. Probationem habes manifestam in Evangelio! Cum Sancti tres Reges Hierosolymis quærebant: ubi natus est Rex Judæorum? *Turbanus est Rex (Herodes)*

Et omnis Hierosolyma cum illo supra quod exclamat S. Aug. Quid erit tribunal iudicantis, quando superbus Reges cum turbant infantis? Vide Barz. ferm. 22. n. 8.

Vitæ hujus peregrinatio ad finem ultimum dirigenda est.

3. Magi ab oriente venerunt Hierosolymam, &c. Disceptant & disceptant auctores inter se, ex qua regione tres Magi Hierosolymam venerint? alii putant, ex Perside, alii ex Mesopotamia aut Chaldaea, alii denique ex Arabia, quod præ ceteris certius est, iuxta illud; *Reges Arabum, Et Saba dona adducent.* (Vide Menoch. cent. 2. cap. 75.) Sed quidquid de hoc sit! Ad animæ nostræ utilitatem conducti, ut in Magorum itinere vitæ nostræ, quæ mera peregrinatio est, periodum, id est, terminum a quo, terminum per quem, & terminum ad quem considerantes, quid in singulis agere, aut fugere debeamus, prudenter decernamus. 1. *Terminus a quo* (prouc sub presentem considerationem venit) est cuiusvis status sive facer sive profanus, quem homo Deo vocante præ ceteris elegit. In hoc statu caveat homo, ut non ob commodum temporale, sed unice ad Dei gloriam vivat: Princeps Sichei circumcidit se, & tamen post circumcisionem interfectus est; quia iudaismum assumpsit non propter Deum, sed propter Dinam Jacobi filiam, ut hanc in uxorem haberet. Qui commoditatem, non sanctitatem quærit, milles impinget sine adjumento gratiæ & de salute periclitabitur, &c. (Vide Barz. ferm. 25. n. 3. & ferm. 39. §. 5.) 2. *Terminus per quem* sunt creaturæ & utilitates terrenæ, quibus homo in statu suo fruitur, uti honores, divitiæ, delicia. Has despiciere, animum ab illis avellere, & neutquam inhere debet, &c. (Vide Tit. Honores mundani, Divitiæ &c. 3. *Terminus ad quem* est unice Deus, ad quem tanquam finem nostrum ultimum nati & creati sumus, &c. (V. Tit. Beatiudo, Finis ultimus &c.) Felix qui a seculo seculum attingit, infelix, qui a creaturis deceptus ab eo aberrat! &c.

In Festo S. Sebastiani Martyris.

Quid agendum, ut patrocinium S. Sebastiani contra plagas universales nobis profici.

Venerunt ut audirent eum Et sanarentur a languoribus suis. Luc. 6. Principes

ceps Cleonius, ut suos subditos ab hoste oblectos confortaret, hoc astu usus est: Militem inter medicos obfidentes clam misit, qui sagittam in urbem jaculabatur, cui inscripta erant hæc verba: Confortamini, & estote fideles, ego Cleonius in auxilium venio! En! quantum hæc sagitta oblectis civibus profuerit. (Vide Barz. ferm. 50. n. 5. O Dilectissimi! in hac misera vita obfideamur ab innumeris malis tam corporis quam animæ rogemus S. Sebastianum, ut sagittas suas, quibus Martyr confixus est, Deo pro nobis offerat, & audiamus, quid porro nostrarum partium sit, ut a malis impendentibus liberemur; 1. Mala corporis, quibus affligimur sunt bella cruenta, cædes innumera, excidia urbium, depraedationes regionum, fames, inopia, & exilia miserorum, quibus a multis annis misere devastata patria nostra ingemiscit, & adhuc terribiliora expectat. Præluia in calis, in aere, in terra, in elementis, in morbis proflus incognitis pessima nobis prænuntiant (Vide Tit. Plaga Universales.) O Sancte Sebastiane, tu scutum obende iracundiæ Divinæ; offer pro nobis merita tua, sagittas tuas! &c. Confidite Dilectissimi, Sanctus Martyr erit noster patronus, & protector potentissimus! id unum ex parte nostra necessarium est, ut sanctis eius precibus cooperemur. Quomodo? per seriam penitentiam, detestando peccata præterita, & præcavendo futura, nimis enim certum est, quod temporalia mala omnia causentur a peccatis. Vide Tit. Bellum. Item Peccatum &c.

Peccatum omnium malorum causa est.

2. *Audirent eum Et sanarentur a languoribus suis. Luc. 6.* Generale est articulum omnium & totius naturæ principium, non posse produci effectum bonum & optabilem, nisi prius contrarii obices removeantur, v. g. loquendo de arte Medica, ut afflicta valetudo reparari, necesse est ante omnia, ut vitiosi humores, morborum fomenta, per pharmaca purgantia evacuentur. Pari modo in particulari, nulla civitas, nulla Respublica, imo nulla domus privata poterit tranquilla pace, & prosperitate frui, nisi prius malorum omnium fons & origo tollatur, & eliminetur. Quis est ille fons & origo malorum? Revera peccatum est! ex hac venenosa radice profulsulant mala universalia, uti bella,

fames, pestes, & alia, quibus integra regna affliguntur! Audite probationes! 1. Peccatum infelicium bellorum, & exodium causa est! cum Holofernes Judæorum gentem excindere velle, suavit illi Dux Achior, ut prius exploraret, & ratione Israeliticæ se cum Deo suo haberet; scio enim ab experientia, si pie vivunt, sunt invincibiles: si vero impii sint, Deus illos facile tradet inimicis in prædam, eosque, tanquam vas veneno, aut vestem peste infectam abjiciet, &c. (Vide Paciuch. leç. 10. §. 2. & 9.) 2. Bellum & devastationes regionum ordinarie consequitur fames, quæ est calamitatum maxima; per bellum enim & gladium cito conficiuntur homines, sed per famem lenro tormento conficiuntur; hinc innumera confurgunt scelera, dicente Philone: *Attrixit frontis est egestas, nihil pudet, modo vivat.* (Vide Tit. Fames, Peccatum.) 3. Cum bella & fames seviræ cessant, ordinarie succedit pestilentia, terribile malum! Deus Davidem puniuit septennem famem, vel trimensem bellum, vel triduanam pestem minuitus est: Ergo videtur, triduanam pestem esse æque grave malum, quam trimensem bellum, aut septennem famem, &c. (Vide Mich. a Calvo conc. 12. §. 2. n. 6. Et Barz. ferm. 68. n. 20.) Cum igitur, Christiani mei, hodie S. Sebastianum enixe rogaris, ut contra mala hæc terribilia suo patrocinio nos defendat, ante omnia necesse est, ut peccatum, tanquam radicem totius mali eradicetis; operam dent Superiores, qui tollant publica scandala! Operam dent Domini, ut compescant impudentium famulorum! Operam dent Parentes, ut filios retrahant a pravis consortiis! cessent juramenta, ebrietates, choreæ, & alia vitia; & tum demum S. Sebastianus non deerit nostris precibus; ut nos poterit protegat, & temporum tranquillitatem nobis a Deo exoret, &c.

Quomodo miles Christianus pro Deo pugnare debeat.

3. *Sancti per fidem vicunt regna, operati sunt iustitiam, adepti sunt reprobationes. Hebr. 11.* Militia est vita hominis super terram! quilibet ergo Christianus est miles Christi, qui, quam vis spirat, pugnare debet contra mundum, carnem & demonem! vexillum, sub quo pugnandum, est Sanctissima Crux, in qua redempti sumus! Dominus, pro

quo pugnandum, est Divinus Redemptor, ejusque honor & gloria; merces fere palma victorie est regnum caeleste & aeterna salus. Quid autem requiritur ex parte militis Christiani, ut vincat, & triumphet? Audiamus! 1. Requiritur, ut sit Dominus *Fidelis*, veniet quidem mundus, & primo blanditiis, dein si haec non proficiant, terroribus ac minis cum avocare a Domino, & ad partes suas trahere conabitur. Verum ille imperturbabili constantia firmus stet, paratus potius vitam, quam juratam in Baptismo fidem perdere! &c. 2. Requiritur, ut sit convenienter *armatus*, & quidem duplici armatura, ita, ut tam cominus, quam eminus hostem oppugnet, & repellere valeat. Infernalis inimicus suis tentationibus Christianum militem cominus aggredi solet; huic opponat scutum fidei, & veritates aeternas. Carnem autem ab eminus sagittis repellat, aut potius fugiat, quam dolosissimum hostem sibi propinquare permittat. (Vide Tit. Tentationes.) 3. Requiritur, ut sit *generosus* & in quibusvis periculis imperturbatus, adeoque paratus, potius tormenta, vulnera, ipsamque mortem sustinere, quam a mandato Principis vel latum unguem recedere. Talis miles Christianus fuit S. Sebastianus, Fidelissimus Deo, Imperatoris munera & minas despexit, sagittas, mortemque ipsam subit; hinc apparuit illi Christus Dominus, datoque osculo dicit: Tu perpetuus eris mei palatii caelestis Satrapa! tu mensura perpetuus conviva! tu sempiternus meae collegae gloriae. Studeamus, Dilectissimi, imitari sanctum militem, ut fideliter, & generose pro Deo pugnantes ac triumphantes, aliquando in morte tam gloriosam promotionem audiamus! &c.

In Festo Purificationis B. V. Mariae.

Deo offerenda sunt opera supererogatoria.

1. **P**ostquam impleti sunt dies purgationis Mariae. Joan. 2. Quid audio hodie? An ergo Beatissima, & immaculata Dei Mater Maria Legi purificationis, quae solum pro mulieribus immundis lata est, se subicit; quid ergo macula in se habet, quam purificari velit? Nihil habet, respondet S. Bernardus: O Beata Virgo, vere non habes causam, nec tibi opus est purificationis, quia sicut sol gratia plena es. Cur ergo ut lana defaetivosa inter ceteras mulieres apparere voluit,

ut humilitatis virtutem exerceret, & cum Deo liberaliter ageret, non tantum implendo obligatoria, sed etiam ascendendo ad voluntaria & ultra. O quam utilis haec doctrina pro nobis! Dificultatis, quam utile & necessarium sit, ut per opera bona liberaliter agamus cum Deo, & pro majori securitate salutis, ultra debitum & obligationem thesaurum meritorum majorem colligamus. Procedamus per puncta! 1. Certum est, quod bona opera necessaria sint ad salutem: sicut Romani Belliduces, cum triumphos agebant, victos reges & trophaea post se traxerunt: ita qui in caeleste capitulum triumphaliter admitti cupit, similiter sua opera, cruces, & exaltatas pro Deo tribulationes secum ducat necesse est, hinc Christus ait: Qui vult venire post me, tollat crucem suam. (Vide Segneri Manna an. 14. Jul. n. 6. Item Speranz. punct. 25.) 2. Certum est haec de causa, quod opera bona in judicio futura sint unicum solatium, ubi velut triticum in area ventilabuntur: *Purgabit aream suam!* (Vide Barz. Serm. 31. n. 2.) 3. Certum est, haec opera bona post tota die inter labores & negotia continuari; sicut in circulo pes unus in medio firmus haeret, altero circumcurrente; ita cor Christiani caritate potest esse affixum Deo, dum pedes, manus, oculi negotia conficiunt: unica pia oblato, & aspiratio hos labores meritorios reddit, ita ut aeterna mercede coronentur. (Vide Corn. a Lap. Eccli. 47. v. 10. Item Eccli. 33. v. 24.) 4. Certum est, quod homo Christianus his quotidianis non debeat esse contentus, sed interdum ad altiora asurgere, monente Apostolo: *Sic ambuletis, ut abundetis magis.* Sic Beatissima Virgo ultra debitum Legit se humilians purificationem in templo subit: Et Divinus Redemptor, qui uno habitu, aut una sanguinis guttula hominem redimere potuisset, sanguinem omnem cum vita profudit; ita homo Christianus his exemplis animatus supererogatoris operibus Deum venerari, & adorare debet. Vide Tit. Bona Opera. Item P. Segneri Manna 2. Martii n. 3.

Beatissime Virgini accendende candela, & commendanda.

2. **L**umen ad revelationem gentium, & gloriam plebis tuae Israel. Joan. 2. In terra sancta quatuor leucis ab Urbe Hierosolymitana, oppidum est, dictum Ochi,

Ochi, ubi pius Eremita specum incoluit: hic Deipara statuum quatuor secum habuit, & pie venerabatur, dum ipse subinde ad sacra loca visenda proficisceretur, cererum accendere, ejusque curam Deipara commendare solebat. Et ecce! reversus domum, cererum semper accensum reperit, nec minima sui parte consumptum, prout testatur Sophronius. Dilectissimi, dum hodie festum est candelarum, vellem, ut quatuor candelas, quarum usum Ecclesia ad utilitatem animae nostrae admittit, & approbat, in memoriam revocare, easque semper arsuras sanctissimae Purificatae Virgini commendare studeatis. Quenam sunt haec quatuor candelae? Percipite! 1. Est candela, quae nobis in Sacramento Baptismi in manus tradita est, una cum verbis his: Accipe lampadem ardentem, & irreprehensibilis custodi Baptismum tuum, serva Dei mandata! hujus candelae memoriam semper conserva, mi Christiane, semper animo recole, quid Deo ibi promiseris, observa mandata Dei, tentationibus oppone hoc lumen fidei, & si forte, quod Deus avertat, peccati nocte extinctum sit, penitens recurre ad Beatissimam, rogas, ut illud in te reaccendat, & perpetuo conservet. (Vide Tit. Patrocinium B. V.) 2. Est candela benedicta, quam in tempestatibus & tonitruis accendere solemus. Hanc, mi Christiane, in periculis & tribulationibus, dum irato Numine, poena peccatorum vindices ingruunt, singulariter Beatissimae Virgini commenda, & sub ejus praesidium confuge, quia est refugium peccatorum. (Vide Tit. Patrocinium B. V. in necessitatibus temporalibus.) 3. Est candela mortualem, quae agonizantibus in manus traditur: hic singulariter roga Beatissimam, ut illa nocte tristitiam cum tota aeternitate luctanti feliciter tibi luceat. Gratulare etiam fenculo Simeoni, quod tantum mortualem: *Nuptiam dimittit Domine &c.* in praesentia Mariae exorsus sit; quia non est felicitior mors, quam in praesentia Deiparae. (Vide Tit. Patrocinium B. V. in morte & judicio.) 4. Denique sunt candela, quae post mortem pro defunctis accenduntur. Tu Beatissima humiliter supplica, ut dum haec flammulae piaculares pro te ardent in terris, illa tibi in purgatorii flammis Divino Filio impetret refrigerium & aeternam quietem in caelis. (Vide Tit. Patrocinium B. V. erga animas purgantes, &c.) Id omne si impetremus hodie,

possumus cum Ecclesia in Ineritu Missae laetanter cantare: Suscepimus Deus Misericordiam tuam in medio templi tui: Maria enim est templum Spiritus Sancti, & Mater Misericordiae, &c.

Omnes hominum statum in templum confusum ad Jesum & Mariam.

3. **T**ulerunt illum in Jerusalem, ut scirent eum Domino. Joan. 2. In hodierno Evangelio erudiuntur omnes Christiani, quo refugium suum & auxilium quaerere debeant, ut obligationibus muneris sui & status coram Deo & conscientia satisfaciatur. Ita annotat Dionysius Cartusianus: *Quoniam hodie in templo facta est purificatio a Jesu, Maria, Joseph, Simeone, & Anna, docet, ut nos processionem cum ardentibus cereis instruamus.* Eundem in sensum loquitur Richardus, super illa verba: *In Jacob inhabitavit, in Israel hereditavit, & in electis meis mitte radices, & in electis intelligitur conjugati, per Jacob Vidua, per Electos Virgines.* (Vide Mich. a Calvo conc. 11. §. 3. n. 7.) Nos igitur singularem pro omnes procedamus! 1. In Sancto Joseph consideremus conjugatos! Quod Principes ac Magistratus in tota provincia, id agere ibi tenentur in domibus privatis: quoad seipos tenentur praesidere bono exemplo, quoad filios tenentur illos a pueritia in fide instruere, quoad filias abstrahere a vanitate & luxu, quoad famulos & famulas impedire familiaritatis suspectas & peccata, &c. (Vide Tit. Coniugati.) 2. In Sancta Anna consideremus Viduas: His suadet S. Paulus Apostolus orationem tanquam solatium in omnibus adversis, quia est status persecutionis & afflictionis. (V. Tit. Status Vidualis.) 3. In Beatissima Virgine Dei Genitrice Maria consideremus Virgines! quanta modestia illae sollicitudinem amare, confortia hominum mundanorum fugere, & thesaurum puritatis Deo, & Angelis amabiles conservare reantur. (Vide Tit. Castitas, Virginitas.) 4. Denique in Simeone consideremus atatem senilem, & perpendamus, quomodo delicta totius vitae deplorare, & ad mortem se preparare debeat, cantilenam illam: *Nunc dimittis Domine servum tuum &c.* Qua ratione autem hi omnes suae obligationi satisfacere satisfaciunt, si de praeterito dies purgationis obeant, & de futuro ascendentes intempium Jesum secum habeant! &c.

In Festo S. Mathie Apostoli.

Peccatum libere committitur, quia ejus gravitas non cognoscitur.

1. *Jugum meum suave est, & onus meum leve.* *Matth. 11.* Superbus Lucifer, sicut initio statim voluit esse similis Altissimo, ita hodiecum operum Dei emulator existit, adeo, ut adagium invaluerit: Non est Ecclesia, cui diabolus non adjungit capellam! appropinquat sacrum tempus jejunii quadragesimalis, & ecce! diabolus præmittit ferias Saturnales, in quibus petulans juvenus tot centuplicat peccata mortalia, quos deinde sequuntur jejunia! Edicit, bibit, luditur, saltatur, & nemo non putat, hoc tempore plus quam alias esse licitum, & in Decalogo esse dispensatum. Clamat Christus invicans, *jugum meum suave est*, sed subnequit diabolus, *onus meum leve!* pauciores sunt, qui sequuntur Mathiam prædicantem, quam Judam peccantem, sic Christus iterum crucifigit! quæ causa hujus impudentiæ? inter alias illa certe est, quia nemo satis considerat, quam grave, & enorme malum sit peccatum! Loquamur de gravitate peccati! felicem me, si vel unicum possem impediare! 1. Peccatum est transgressio Legis, summa temeritas & injuria, qua vilis homuncio se opponit Divino Legislatori, & creaturam præhabet creatori, minas, ac poenas Divini Judicis non curat. (V. Barz. Serm. 29. n. 22.) 2. Solum vere malum est, quia paupertas, morbi, persecutiones, quas mundus mala vocat, possunt esse materia meriti & promotio ad æternam felicitatem: peccatum autem me privat summo bono, nimirum Deo. (Vide Barz. Serm. 5. num. 7. & seq.) 3. Crescit malitia peccati ex eo, quod fiat in conspectu Dei omnia cernentis; & hæc injuria tam ægre dolet Deo, ut vellet, si posset, cedere tuam immensitatem, ne omnia peccata intueri cogere- tur. (Vide P. Segneri p. 2. disc. 1. n. 11.) 4. Et hæc injuria peccati jam longe gravior est post passionem, & mortem Christi, quam contentum: quæso si quis tibi vellet auferre, quod paulo ante caro pretio emisti, nonne de hac injuria ad iudicem provocares? quanta ergo injuria est, quod homo se Deo, a quo pretioso sanguine redemptus est, peccatum velit subtrahere? *An nescitis, quid non esset vestri?* (Vide P. Segneri p. 2.

Disc. 2. n. 19.) 5. Quod autem enorme, & mille inferis dignissimum, illud est, quod peccator, saltem virtualiter, Deo velit eripere Divinitatem; nonne enim, dum peccat, vult, ut Deus suum peccatum vel non agnoscat, vel punire non possit, vel non velit. Si Deus non agnoscat peccatum, non est omniscius, si punire non possit, non est omnipotens, si punire non velit, non est sanctus, consequenter nec Deus! En, quod peccare idem sit, ac velle, Deum non esse Deum! Quis non exhorreat? V. Tit. Peccatum.

In Deo solo ponenda fiducia, non in mundo, carne, demone.

2. *Venite ad me omnes, qui laboratis & onerati estis, & ego reficiam vos.* *Matth. 11.* Evanidi peccatores, qui se sibi, non Deo vivere putant, vario modo divitiarum sua desideria: aliqui Mundum, ejusque vanitates sectantur, alii carnem, ejusque voluptates amplectuntur, alii denique diabolo promittenti aures animarumque præbent. Quam ergo mercedem Mundus, caro, demon suis amatoribus præbent? Audiamus essatum S. Bernardi! *Mundus clamat, ego reficiam: caro clamat, ego inficiam: diabolus clamat, ego decipiam: Christus vero dicit, ego reficiam!* Opera pretium est, ut trimembri oraculo Melliflui inhæreamus! &c. 1. Sunc vanitatis trosculi, qui præsentibus mundi nugis inherentes & de futuris nihil cogitantes, tum demum beatos se credunt, cum inter honores & divitias vita longæva fruuntur, & omnia sua desideria ac conatus prospere ad sua vota sibi succedere vident. Sed tandem venit dies, & hora, qua hæc omnia, velut somnium disparent, & *Mundus clamat, ego reficiam!* (V. Tit. Mundus.) 2. Sunc Veneris mancipia, quibus nihil cordi est, nisi illud, amare & amari, tantoque amoris glaucine sibi coherant, ut nec mortis, nec minis divelli se sinant: interrim, ut mordet conscientia, multiplicentur peccata, habitus vitii augetur, ut tandem incorrigibilis fiat, & illi coram mundo infames, atque anima turpiter fundati cotam Deo Judice comparere conerunt: tunc *clamat caro, ego reficiam!* (V. Tit. Luxuria.) 3. Sunc increduli, aut incurii, qui viam cæli sibi ipsi applant, & duplice beatitudine fide hæc & sibi frui posse existimant, amentes: multa licere, quæ prohibita dicuntur, malitiam peccati non esse adeo gravem.

ven, Misericordiam Dei esse longe majorem, Christum non minus mortuum esse pro peccatoribus, quam pro justis, & quæ sunt similia. Sed quid in morte ibi lugent, ejulant, desperant, & *Diabolus* detracta larva *clamat, ego decipiam*, seu potius, *ego decipi!* (V. Tit. Dæmon.) 4. *Quid ergo consilii? Dilectissimi, cauti estote contra hos deceptores! Mundus, caro, demon sunt principes tenebrarum, nolite considerare in his principibus! Despicite transitoria omnia, quæ desinant, & ad Deum confugite! ille solus est veracissimus, fidelissimus, & omni amore dignissimus, & venit tempus, quo verificabitur illud: *Christus vero dicit, Ego reficiam, &c.**

Jugum Mundi gravius, quam Christi.

3. *Jugum meum suave est, & onus meum leve.* Sine dubio, mi Domine Deus, jugum tuum, ad quod invitatus, non cogis, suave est, quia per caritatem & gratiam tuam mirum quantum leve, ac dulce redditur! Verum id vellem scire, an idem famulis suis dicere possent mundus, caro, demon, qui voluptates suas, velut alterum cælum extollunt? Videamus! 1. Qui viam spatiosam, quæ ducit ad iteritum, rosifratam saltando & exultando percurrunt, graviore jugo premuntur, quam qui viam arctam mandatorum, spinis confitam inambulant. (V. Barz. Serm. 39. n. 13. & seq.) 2. Navarchus ingentem cetum pro insula habens, delusus a pisce audire debuit, nihil habeo stabile: ita mundus illudit suis: propter unum errorem, millena obliviscitur servitia: puer Amalecita in agritudine deseruit. 3. Quantis deceptionibus obnoxius est amor carnalis? Jacob septem annis servit pro Rachel, & dein recipit Liam. Joab putavit Amasem esse optimum amicum, & dein sub specie amplexus ab illo confoditur. 4. Quid non molesti patitur superbia? Pambus Monachus videns feminam compe vestitam flevit, causam rogatas reposuit: heo, quia tot ac tanta non facio pro Deo, quanta hæc mulier pro vanitate &c. 5. Quid non patiuntur ambitiosi? Amman, dum alii dormiunt, noctu vigilat, nequis sibi vel de nocte gratiam regis furetur. Duo Aulici apud S. Augustinum, deplorant laboratoris fuisse debebant, subjugentes: Amicus autem Dei, si voluero, jam nunc fio! (V. Speranz. punct. 31.) ris

omnibus accedit mala conscientia, tormentum & erux sinistri lateris. (V. Speranz. punct. 160.) Verbo omnia tot ac tanta vult tormentata ac molestia mundanorum, ut si vel dimidium partem paterentur pro Deo, possent Sancti fieri, cum tamen nunc cum omni via passione vadant ad infernum. Vide Tir. Mundus, premit graviore jugo, quam Christus &c.

In Festo S. Josephi Sponsi B. V. Mariz.

De Sancti Josephi patrocinio implorando.

1. *Te ad Joseph, & quidquid vobis dixerit, facite.* Fideles subditi in ærumnis & afflictione constituti, cum ad ipsum regale solium comparere non audent, ordinarie ad primarium Aulæ Ministrum, meritis & dignitate super ceteros conspicuum accedunt, eumque causæ suæ intercessorem & Patronum coram Throno Regis & Reginz orant: Talis primarius aulæ Minister fuit olim Josephus Ægyptius, de quo Rex Pharao supplicibus subditis respondere solebat: *Te ad Joseph!* Nunc autem in lege gratiz est S. Josephus Jesus Christi nutritus, & Sponsus Virginis Mariæ. Non est in cælis Sanctus majoris meriti & dignitatis; igitur, qui in suis necessitatibus Regi Regum libellum supplicem porrigere cogitat, per sanctum Josephum intercessorem id agat; quia maximi est meriti & dignitatis! Audiamus, quomodo! 1. Magnus coram Deo fuit in sanctitate, & virtute S. Josephus, quia sicut Abraham, Moyses, David pius, Daniel prudens, Moyses mansuetus; ita ille in Scripturis dicitur Justus, *Joseph autem cum esset justus*: Quare hoc prædicato laudatur? Respondet S. Hieronymus: *Propter omnium virtutum perfectam possessionem.* Etenim Divina Providentia illum ex toto humano genere elegit in Sponsum Sanctissimæ Dei Matris; cum ergo inter ipsos primo omnium desideretur aequalitas, consecrationem est, illum præ ceteris omnibus Intemeratæ Virgini sanctitate fuisse proximorem. Hanc sanctitatem magis magisque excolit per præsentiam, & consortium Divini Filius: hunc ulnis gestare, baliare, cordi apprimere pro libitu, eique dicere potuit: *Filius meus es tu!* &c. 2. Magnus coram Deo fuit S. Josephus dignitate, & officio; quia Dominus constituit eum super familiam tuam, super familiam

revera in toto mundo primariam ac principalem, quæ ordinabatur ad unionem hypoflaticam, & humani generis redemptionem: *Constituit eum suæ Matris solatium*, ait S. Bernardus, *constituit suæ carnis nutrimentum, constituit solum in terris magni consilii coadjutorem fidelissimum, &c.* 3. Magnus fuit coram Deo S. Josephus in tribulatione, qua ordinarie Deus amicos suos probat, eosque tanto magis amat, quanto magis suæ Crucis participes reddit. Etenim tristitias ingentes & tribulationes passus est S. Joseph, dum a Virgine prægnante recedere cogitabat, dum pauperes cunas Divini infantis, eiusque primam post octiduum sanguinis effusionem aspexit: dum infanticide tyrannidem fugit, dum denique Jesum, & in hoc omnia se perdidisse putabat. Dum igitur S. Josephus coram Deo tam magnus fuit in sanctitate, in dignitate, in tribulatione, confidite, Dilectissimi, non denegabit vobis Deus gratiam, quam rogatis, si S. Josephi patrocinium, & intercessionem imploretis! &c.

3. *Joseph Patronus beatæ mortis.*

2. *Cum esset desponsata Mater Jesu Maria Joseph.* *Matth. 1.* Petar mea pace uniusquisque ex populo præsentis, petat gratiam a S. Josepho, quam velit, divitias, honores, valetudinem, vitam longævam & alia! Ego puto, & suadeo, ante omnia alia petendam esse beatam mortem, quæ est græta gratiarum maxima, & omnium felicitatum coronis. An imperabimus hanc gratiam? non dubito! S. Josephus est Patronus Bonæ mortis, & ipse hanc gratiam habuit, quod in morte sua Jesum & Mariam habuerit præsentem. Præterea Dei Filius, & Dei Mater ipsi obstrictissimi sunt, quos non una vice præmaturæ morti eripuit, consequenter illi, quod rogabit, denegare non poterunt. Audite probationem.

1. Sanctus Josephus a morte præservavit Beatissimam Virginem; cum enim illam secundum intueretur, perplexus & anxius voluit illam deserere, quo casu certe Beatissima, Viro desituta, a Judici adulteri reæ, & lapidata fuisset. Verum ab Angelo in somno monitus, & altissimum incarnationis mysterium edoctus, perrexit officium Sponsi sustinere, & sic innocentissimam Virginem contra mortis supplicium protexit, &c. 2. S. Josephus a morte præservavit Christum Dei Filium, cum enim crudelissimis in-

fanticida, in innocentes puerulos; quorum quatuordecim millia occididit fertur, sanguinolento gladio grassaretur, ille Divinum infantem in ulnas sumpsit, atque cum eo, & sanctissima Matre in Ægyptum profudit, nec inde reverfus est, donec extincto Herode pax & tranquillitas rediit, &c. 3. S. Josephus Christum & Mariam a morte præservavit, dum illos suo labore & sudore veliit, & nutriti, aliis frigore, fame, & rerum omnium inopia interituros, &c. Cum igitur Jesus & Maria vitam suam S. Josepho debeant, quos contra mortem defendit, non poterunt illi beatæ mortis denegare gratiam, quam pro elictibus suis rogabit. Verum, mi Christiane, ex parte tuè requiritur, ut coopereris, Jesum & Mariam semper in corde conserves, & nullo unquam peccato offendas! &c.

5. *Josephus Patronus conservandæ castitatis.*

3. *Joseph autem Vir ejus cum esset justus.* *Matth. 1.* Justitia, qua Sponsus Virgineus Joseph, vocatur justus, hic dicit complexum omnium virtutum, consequenter etiam Virginitatis, & castimonie, quæ virtus est profus Angelica; Virgines sequuntur Agnum quocunque ierit, habent nomen Dei in frontibus suis, cantant canticum novum coram Deo, amantur præ ceteris a Christo, qui in adulta ætate noluit venire in mundum, ut esset filius intemeratæ Virginis. Audiamus, quibus remediis nobilissima virtus conservari debeat, quæ rara est in terris, & millenis periculis obnoxia. 1. Necessè est, ut castitas prima statim initia impudentia avertetur. Josephus ad primam vocem mulieris exhorruit, pallium reliquit, contagium judicavit, si diutius moraretur, &c. 2. Metu & fuga se cito surripiat; alter enim cum Goliath, aliter cum Bethsabee certandum est, ibi pugna, hic fuga. 3. Caveat evagationes, familiaritates, & curiositates; quam infelix fuit Dina Jacobi filia sua curiositate! 4. Studeat mortificationi; sine penitentia enim, & asperitate vite, prout S. Carolus Borromeus scripsit ad quemdam Cardinalem, impossibile est servare castitatem. (Vide Tir. Castitas, Virginitas.) Sed quoniam tanta est difficultas conservandæ castitatis in hoc sæculo, ut aiat quidam ex SS. Patribus: Majus est miraculum de carne propria triumphare, quam in mundum spiritum ex corpore alieno ex-

cl.

pellere, hodie tibi suadeo, Innocens Virgo, ut castitatem tuam S. Josepho custodiendam consignes! pingitur ille cum liliis in manu: liliam habet tres colores, quibus triplex castitas Christiani significatur, corporis, animæ, & intentionis. Hanc castitatem quotidiana devotione commenda S. Josepho, &c. Vide Barz. Sermon. 25. num. 32.

In Festo Annuntiationis B. V. Mariæ.

Maria perdidit gratiam pro nobis invenit.

1. *Invenisti gratiam apud Dominum.* *Luc. 1.* Quanto pretiosius est ali quod bonum, tanto majori sollicitudine & industria conservari, & custodiri solet, eum in morem, quo aureus calix majori cum securitate in cista ferrea concluditur, quam stanneus. Cum igitur Gratia Dei sit Bonum præstantissimum, ut pote supernaturalè, transcendens omnia mundi bona ac dona: insuper superans omnium Principum favores, sceptræ & coronas; quia est participatio Divinitatis juxta illud Petri: *Ut per hæc officia mini Divinae consortes nature*, sine dubio illa præ omnibus regum thesauris, maxima cum sollicitudine, timore, & amore conservanda est. Quodsi caelestis hic thesaurus per peccatum perditus sit, quid tunc agendum? Dicam, quid agendum! Attendite! Perdere, quod benedices velim mi Christiane! perdere peccatum gratiam Divinam, infelicissimum infortunium est, quod integro lacrymarum mari deplorari haud satis potest! una enim cum gratia perdidisti omnium operum bonorum merita hæcenus collecta; perdidisti caritatem & amicitiam Dei, omnibus mundi regnissimabilior! perdidisti jus ad cæli gloriam & animæ salutem! perdidisti filiationem & hereditatem Dei, & desinit esse coheres Christi pro te passi ac mortui. Sancti Angeli, si flere possent, amarissime huic jacturæ ac infortunio ilacrymarentur, &c. 2. Sed quid agendum modo, quomodo compensanda jactura, & recuperandus thesaurus? Agenda est penitentia, non qualicumque, sed ardua, austera, in millelacrymas effusa! lugendum est, tristandum est, & sine fine imploranda Misericordia. Insuper, ut spes tua impetrande veniæ magis firmetur, profundissima cum humilitate acce-

de ad Misericordiam Matrem Mariam, de qua dicit hodiernum Evangelium: *Invenisti gratiam apud Dominum!* qui rem perdidit invenit, teneat illam restituere: roga ergo Dei Genitricem, ut gratiam, quam perdidisti, intervenit tibi restituat. Næc gratis id rogabis; Maria enim dignitatem Divinæ Maternitatis nobis miseris peccatoribus debet: *Propter peccatores, scilicet me, mihiq; similes*, ait S. Anselmus, *facta est Mater Dei;* qui si Adamus, & nos in Adamo non peccassemus, nec Dei Filius Homo, nec Maria Dei Mater facta fuisset. (Vide Speranz. de Pass. Dom. punct. 32.) Præterea Mater Dei est dilectissima, quia thesauraria caelestium gratiarum, quas pro libitu dispensare potest. (Vide Speranz. ibid.) Ita ut aiat S. Epiphanius: Donorum anteuptionalium nomine Spiritum Sanctum accepit: dotis vero gratia caelum una cum paradiso: ergo cum sit dilectissima & nos pauperum, caelestis gratias in nos libenter effundit. (Vide Bonherba Dom. 3. Quadr. Sabbat. num. 35.) Ab illa omnes accipiunt, captivi redemptionem, æger curationem, tristes consolationem, peccator veniam, Angelus lacrimant, Trinitas gloriam. (Vide Speranz. ubi supra.) O Maria refugium peccatorum, miserere, &c.

Mariæ nomen efficit contra afflictionem animi.

2. *Ne times Maria, invenisti enim gratiam apud Deum.* *Luc. 1.* Insolita caelestis Paranymphei salutatio haud exiguum in animo illibata Virginis perplexitatem cauvit, quia sanctissima prima statim fronte capere non poterat, quomodo intemerata Virginitas, quam Deo voverat, cum Materitatem Divini Filii combinari possit. Turbata est! mente confusa est! Quid Angelus statim Nomen illam compellans, hæc verba subnexit: *Ne times Maria!* cur non dixit, ne times Virgo, ne times Dei Mater? quia solati illam, & erigere in perturbatione voluit; non enim est efficacius remedium contra desolationes, & anxietates animi Nomen MARIE. Agite, veneremur hoc sanctum Nomen, & consideremus, quam utile & salutare sit Jultis, & peccatoribus! 1. Mariæ Nomen hominibus jultis est cætera salutis: Piscis in diluvis non perierunt, quare? quia in mari fuerunt conservati propter æqualitatem Nominis Mariæ: *Congro-*
gatio

gationes aquarum vocavit Maria! Vide Barz. serm. 82. n. 2. & seq.) 2. Mariæ Nomen est salutare peccatoribus; S. Bernardus audeat quinque litteras Mariani Nominis comparare quinque sacris vulneribus, additque: *Si ingenti peccatorum multitudine turbaris, Mariam invoca, & quietaberis.* (Vide Calamat. Mar. Disc. 5. f. 84.) 3. Mariæ Nomen potens est contra tentationes; in Canticis sub figura terribilis exercitus proponitur, qui ad pugnam instructus hostes repellit, ubi Cardinalis Hugo addit: *Ad ejus memoriam demones contremiscunt.* (Vide Calamat. Mar. Disc. 5. f. 85.) Sic in omnibus adversis Mariæ Nomen potens est auxilium. Sed illud maxime advertendum, ut reverenter tractetur, præsertim per amulationem puritatis; Non sine mysterio in illo textu dicitur, *Et Nomen Virginis Maria.* Cur non dicitur, Nomen Matris &c. Quia hæc duo semper conjugenda sunt esse Virginem, & vocari Mariam. Vide Paoletti in festo Nativ. n. 13. &c.

Peccatores pro impetranda venia ad Mariam confugiant.

3. *Invenisti gratiam apud Dominum.* Luc. 1. Utinam Christiani omnes, & præsertim Christiani peccatores revera agnoscerent gravitatem peccati mortalis, quo Deus O. M. injuriosissime offenditur! In quo ergo offenditur Deus! Ecce, infelix homo, dum peccas, contemnis Legem Dei, contemnis voluntatem Dei præcipientis, contemnis dominium & auctoritatem prohibentis, contemnis Misericordiam dehortantis, contemnis justitiam dominantis. Præterea summam ingratitude in spiras erga Deum, cujus servitio te totum debes propter Beneficium creationis, conservationis, & Redemptionis! Vilipendis Passionem Dominicam, qua Redemptor tuus vitam, & sanguinem pro te dedit, atque in eius injuriam de novo in servitium diaboli, inimici tui crudelissimi te redigis! Eheu! enormia mala! quid modo agis? an veniam facile speras? Dubito ego! an veniam enim Misericordia Dei sit infinita, non tamen infinitæ sunt miserationes ejus! Quæris, an ergo desperabo? Non ita! Iteo tibi, ut asylum petaris apud Misericordiam Matrem, quæ est refugium peccatorum! si constatione, qua decet, maxima sub illius præsidium confugas, spero, non feres repulsam. 1. Quia

Maria est Inventrix gratiæ: *Invenisti gratiam!* 2. Quia ipsamet invitat peccatores: *In me gratia omnis viæ, & veritatis, Ego Mater pulchre dilectionis, timoris, & agnitionis.* 3. Sicut Rebecca non tantum famulo Eliezer, sed & juvenis illius potum dedit; ita Maria non tantum justis, sed & peccatoribus fontem gratiarum aperit, & sicut Abigail Davidi aquam dare voluit ad lavandus pedes; ita Maria peccatoribus imperat aquam lacrymarum. 4. Si dicis, timeo iram Dei offensi! Confide! hanc etiam placat Maria, & manum cohibet Filii ferire volentis, prout ipse Christus Dominus factus est Diva Birgitta: *Nisi Matris meæ procer intervenirent, non esset spes Misericordie!* &c. Huc igitur confuge, miser peccator, corde contrito, & humiliato patrociniū Dei Matris implorea! spero, quod tibi futura sit propitia, uti fuit Theophilo, & aliis peccatoribus! sed non sine tua emendatione; deploranda sunt peccata, fugienda occasiones, tollenda familiaritates; quia cum Beatissima dixit Sancta Birgitta: *Ego sum Mater peccatorum!* statim subjungit: *Emendare se volentium!* V. Tit. Patrociniū. B. V. erga peccatores, &c.

In Festo S. Georgii Martyris.

De estimatione gratiæ & amicitia Dei.

Ego sum vitis, vos palmites: qui manet in me, & ego in eo, hic fert fructum multum. Jo. 5. Sicut palmes dependet a vite; ita homo a Deo! vitis communicat palmitti totum suum esse, succum, folia, fructus: ita Deus confert homini vitam corporis & anime, animæ cum memoria, intellectu, voluntate & omnibus potentis: corporis cum visu, auditu, odoratu, gustu & omnibus sensibus. Quid sequitur! illud sequitur, quod sicut palmes se totum debet viti, ita homo se Deo, ita ut eius gratiam, amicitiam ac benevolentiam supra omnia bona totius mundi amare & estimare debeat. Prosequamur comparationem! 1. Vitis non indiget palmiti; si abscedatur, illa semper vigorem suum retinens alium atque alium progeminare potest, palmes autem perit, & nihil retinet pristini vigoris, nihil est, quod illum defendere possit contra nimbos, nives & procellas. Ita Deus non indiget homine, nec quidquam boni ab illo recipit. *Quid prodest Deo, si justus suscipit.*

vis? Interrogat Job. Revera Deo nihil prodest, perierunt milliones Angelorum, perierunt milliones hominum! & quid Deo defecit? Nihil! in seipso felix est infinite, & felix erit in omnem æternitatem. 2. Vitis non tantum in palmitibus transfundit succum vitalem, sed illi actu ipso dat virtutem producendi fructum: ita Deus facit vi gratia; dum nobis inest, non solum tribuit posse operari, sed etiam velle operari fructus vite æternæ: ut Christus tanta cum emphasi hic dixit: *Sine me nihil potestis facere.* Quid gloriaris mi Christiane dicens: Ego hanc orationem fudi, ego hanc elemosynam distribuisti, ego hunc actum amoris elucui! non est ita! Deus in actionibus omnibus tuis, ut ita dicam, salvo libero arbitrio & auctor est causæ, & effectus, &c. 3. Vitis, quamvis ut causa principalis uvarum fructus sibi vindicare possit, tamen hujus gloriæ etiam palmitem participem facit; ita amor, quo nos complectitur Deus, vult dona sua esse merita nostra, cupit illa nobis imputari, ut inde laudem, mercedem, & coronam referamus. Quis non amet gratiam & amicitiam Dei Optimi Maximi, qui dona sua nostra facit, ut nos gloria sua sibi soli debita coronet? &c. Vide P. Segneri Manna an. 7. Octobr. &c.

Quomodo quilibet Christianus Miles Christi esse debeat.

2. *Labora ut bonus miles Christi.* 2. Tim. 2. Tribus modis potest quilibet Christianus dici Miles Christi: Primo, quatenus pugnat contra Tyrannos, & hoc sensu quilibet Martyrum fuit miles fortissimus. Secundo, quatenus pugnat contra errores, sic milites sunt Doctores Præcones Verbi Divini, & alii similes, qui semper sunt intenti, ut configant nova hæresum monstra contra Ecclesiam confurgentia. Tertio, quatenus pugnat contra proprias cupiditates, atque adeo contra tres illos hostes, mundum, carnem & demonem. Credes forsitan ex his tribus militariis generibus solum tertium ad te pertinere, quod commune est omnibus? Non est ita! omnia tria sunt vitæ propria, etsi non semper occasio in omnibus tribus certandi occurrat. Videamus quomodo? qua ratione? 1. Apostolus non dicit: *Certa, sicut bonus miles Christi, sed labora, quia non semper est occasio certandi, sed semper occasio &*

necessitas laborandi. Boni milites nunquam sunt otiosi, sed etiam durante pace se exercent ad pugnam. Id ipsum Christianus agit; etsi non adinst modo tyranni contra quos vires suas ostendet debet tamen imitari Martyres saltem simulato certantibus. Idcirco firmam seipsum conservet fidem, quasi neminem fore illum forsiter sustinere coram publico tribunali: assuescat contemneré vitam, quasi esse immolanda pro Christo: discat mortificare corpus, quasi nudum debeat exponere carnicum lanæne. Hoc est prælidium, quo si non pergas ad martyrium, saltem aspiras, &c. 2. Quamvis nunquam forsitan occasio futura sit, ut pugnes contra errores, & monstra hæresum, nihilominus ut bonus Christianus, quantum fieri potest, comparare tibi debes denteritatem resurgendi hæc monstra, quæ quotidie confurgunt contra Evangelii veritates. Perpende, quæ dictissima hoste dominentur in ipsis cordibus populi Christiani, ita ut pudor sit condonare inimicis injuriam, crebro confiteri, sciam Synaxin frequenter sumere, & quæ sunt alia! qua ratione igitur excusabis, si in promptu non habes scientiam saltem in his casibus deiectioni altitudinem se extollemet adversus scientiam Dei, &c. 3. Quamvis Mundus, caro, & demon adversarii nostri pacem interdum indulgeant, nihilominus excubandum est Christiano Militi ad venturum certamen. Solent subinde versuti hi hostes simulare inducias ad inducendum soporem, unde si unquam tempus esset standi magis sollicitum, illud est, quo tepus maxime securum, &c. Vera igitur est militaris regula, ita tueri arcem, quasi exercitus jam staret ad moenia. *Labora sicut bonus miles Christi!* V. P. Segneri Manna an. 20. Maii, &c.

Qua ratione oratio efficax fieri debeat?

3. *Petite & accipietis, querite & invenietis, pulsate, & aperietur vobis.* Luc. 11. Quamvis Deus in se felicissimus sit, ita, ut nullius creature obsequio indigeat; tamen adeo liberalis est, ut dona sua, & divitiis petentibus offerat, imo vero nos ipsos ad petendum excitet, inquit: *Petite, & accipietis.* Cum igitur his diebus publica supplicationes & orationes in Ecclesia celebrentur, modum orandi, & hæcendi Deum, qui sub ipsis his vocibus continetur, explicabo. 1. *Petite,* sed humiliter, devote,

voce, attente, ac cunctanter, sine deperantia; quamdiu fluxus intra limites aquae confertus placide fluit, limpida aqua trahit. Cum autem evagatur, factus rapidior, limum & fordes colligit. Ita oratio. Quodsi illud Petite non sufficiat ad exorandum Deum. 2. *Querite*, id est, socios adhibete Sanctos, qui modum commoventi Deum dudum invenerunt, quales sunt S. Angelus Custos, Patroni nominis, Patres, aut Ecclesiae, praecipue Sanctissimae Dei Genitricis Mariae. Proderit & preces conjungere cum aliis fidelibus, quia vis conjuncta fortior. Quodsi Deus necdum exaudiat. 3. *Pulsate*, id est, precibus adjungite elemosinas, jejunia, mortificationes, aliaque pia opera; in his enim consistit illa importunitas, seu improbitas, propter quam amicus etiam nosu surget, & dabit amico pulsanti panes necessarios, prout asserit in parabola Christus, &c.

In Festo Ascensionis Domini.

Qui ascendere vult cum Christo, a vitibus immunitus sit.

1. **A**sumptus est in caelum, & sedet a dextris Dei, Marc. 16. Delirat Mundus, dum altam sibi viam in caelum quaerit praeter illam, quam Christus praevit; sunt, qui sibi persuadent, se posse hic gaudere cum saeculo & sibi regnare cum Christo, & ideo per omnem vitam deliciis, divitiis, & vitis plena cum voluptate fruuntur, putantes, cum ad mortem deventura fuerit, propter unicum cordis suspirium sibi portam caeli ad cardines usque aperendam esse. Falluntur miseri! Redemptor noster in his terris commoratus non tantum docuit, quae credenda sunt, sed suo etiam exemplo commostrarit, quae agenda sunt! qui ergo Christum in monte Oliveti captum & ligatum, acque in monte Calvariae vulneratum ac crucifixum fugiunt, qui flagra, spinas, & crucem navitant, frustra sperant, quod hodie Christum ascendente comitari possint! audiunt Augustinum clamantem: *Cum Christo non ascendit superbia, non avaritia, non luxuria, nullum vitium nostrum ascendit cum medico nostro.* Opera pretium est, ut hinc veritati magis, magisque aures, & aunic demus! 1. Non est fere peccatum tam universale in mundo, quam superbia: Protoparentes, ut primum audierunt, Eratis sicut Dii, propter appe-

titum excellentiae comederunt de ligno. Ex eo maledicti hujus peccati radicem in posterum propagarunt; quis enim est tam abiectae mentis, qui sibi non in seipso complaceat? Neque solum hoc vitium adheret purpurae, sed etiam laciniis, eo fere modo, quo spica, quanto magis sunt vacuae, tanto altius caput erigunt. An hi possunt cum Christo ascendere in caelum? Abici! Augustinus clamat: *Cum Christo non ascendit superbia.* 2. Post superbiam totum fere mundum inficit avaritia: a majori usque ad minorem omnes avaritia student, ait Jeremias, numerum agricolae, mercatores, sacerdotes (Vide Barz. ferm. 14. n. 26. Serm. 23. n. 39. ferm. 71. n. 19. &c.) Nemo quidem vult esse avarus, & tamen nihil crebrus, quam aliena bona invidiosus aspiciere, suo non contentum vivere, erga pauperes esse austeros & tenaces! An hi & his similes Christum hodie comitari poterunt! Nihil minus! clamaverunt Augustinus: *Cum Christo non ascendit avaritia!* 3. Praeter haec vitia totum mundum conspurcat luxuria, ita ut hic non diluvio purgari deberet. Sciunt hoc Superiores, Patresfamilias & parentes in liberis & subditis suis, & tamen dum vident, ridet. Nemo est qui restringendo impuro incendio operam adhibeat. An hi spem concipere possunt comitandi Christum? Nihil minus! Iterum clamat Augustinus: *Cum Christo non ascendit luxuria!* Vita Christi fuit mera Humilitas, paupertas, & sanctitas, igitur concludit S. Augustinus: *Nullum vitium ascendit cum medico nostro!* Prius emendanda sunt haec vitia per sermone, & austeram poenitentiam! Vide Barz. ferm. 54. §. 2. & seq.

Ad caelum necessarium esse credere, orare & pati.

2. *Quis ascendet in montem Domini, aut quis habit in loco sancto ejus?* Ps. 23. Eo tempore, quo Beatissima Virgo, & Dei Mater Maria post ascensionem Divini Filii sui in terris superstes vixit, dicitur ad sanctum Ignatium Martyrem, ad urbem Messanensem in Sicilia, Florentiam in Italia alioque populos scriptis Epistolae, iisque saluti monita dedisse. Inter alia Florentiam his verbis admonuit: *Tene fidem, in sa orationibus, roborare patientiam; his enim aeternam salutem apud Deum, & apud homines gloriam consequeris.* (Vide Adamum Weberum in Arte

Ante Discurrendi fonte 30. Exempl. 4.) Mi Christiane, dum hodie Divinum Redemptorem ad caelum redire vides, certe cum Psalmographo interrogas, *quis ascendet in montem Domini?* quid agam, ut ascendente secure sequi, & salutem consequi merear? Non possum tibi prescribere vivendi regulas magis salutare, quam has ipsas Beatissima Virginis. Agge, attende! 1. *Tene fidem*, sanctam, & puram illam, quam Christus per Apostolos toto orbe propagavit, & Ecclesiae custodiendam tradidit, & hanc quidem tene consensu & obedientia caeca: noli abripi novis sectarum deliriis, praesertim hoc saeculo, ubi plena rebellat in rebus fidei sentiendi libertas &c. (Vide Tir. Peccata contra fidem.) 2. *Insta Orationibus*; precibus enim assiduis expugnatur caelum. Neque opus est, ut tota die Rosarium, aut libellum precatorium manu teras; potes enim quotidiana Vocationis tuae opera per sanctam intentionem adeo reddere meritorea, ut Deo non minus, quam orationes placeant. (Vide Tir. Oratio, Bona intentio.) 3. *Roborare patientiam*; illi enim, qui pie in Domino volunt vivere, persecutionem patienter! non deerunt afflictiones, calumniae, iniustitiae, inopia, morbi, & alia mala, tu invicta mansuetudine omnia sustine, & cum amarissima passione, ac morte Redemptoris unita, Deo offer ac condona. Vide Tir. Patientia, Adversitas &c.) Sic verificabitur promissio Beatissima Virginis: *His aeternam salutem apud Deum consequeris, &c.*

Caelum obtinetur agendo, & patientia.

3. *Viri Galilei, quid statis aspicientes in caelum?* Apor. 1. Stare, & aspiceretur, non est remedium sufficiens ad expugnandum caelum! Peregrinus Romanitendens, si in itinere solum in considerandis, & admirandis urbibus, quas pertransit, morari vellet, Romam non attingeret: ita qui tantum otiosi, & sine ulteriori conatu opera Dei contueri volet, ad Deum non perveniet. Regnum Dei vni patitur, & violenti rapiunt illud! Christianus volens cum Christo ad caelum ascendere, debet esse laboriosus & violentus. (Vide Speranz. pun. 78.) In quo consistit haec violentia? Consistit in his duobus principijs, *Bona facere, & Mala pati!* Ita Philo Carpatius. *Lucidemus hanc Veritatem.* 1. Homo Christianus pro lucrando caelo *Bona age.* D. Claus Spicil. univ. Part. III.

re debet. Beritudo comparatur monti, *quis ascendet in montem Domini?* & quidem monti supremo in vertice montium, prout loquitur Bernardus, quia omnes felicitates continet. Mons autem non scanditur sine conatu, sine anhelitu, sine sudore (Vide Mich. a Calvo conc. 12. s. 1. n. 8.) Qui seander vult in caelum per singulos gressus merita augere, quotidie, & continuo per facias intentiones jaculatorias ad Deum aspirare, & etiam proximo, ubicunque se offert occasio, benefacere debet, &c. 2. *Flomo Christianus pro lucrando caelo debet Mala pati!* O! si agnosceret grande meritum, quod coram Deo consequitur in victoria passionum, in tolerantia pacifica injuriae, in dilectione inimici, certe de omni adversitate gauderet, & infligenti colaphum manum exofcularetur, &c. Vide Tir. Patientia, Adversitas &c. En! sic conitendum ad caelum, pugnandum, laborandum, iudandum est.

In Festo Ss. Apostolorum Philippi & Jacobi.

Christus Dominus est nobis via, veritas & vita.

1. **E**go sum Via, Veritas & Vita. Jo. discipulos ver. gr. in Musica instrum, non solum legibus & regulis illos imbuunt, sed praetice ipso exercitio illis praesunt, ut non tantum auribus audiant, sed etiam oculis videant, quomodo v. gr. in organo pulsando nunc stricium nunc cursum tonos cispitare, & una manu cum altera ad concordiam & mensuram correspondere debeant. Dominus Deus in Veteri Testamento hominibus solum regulas ac leges per se, vel per Prophetas dedit: in novo autem misit Filium suum, ut in ipsa praxi virtutis exercitum, & salutis meritum nos edoceret; hinc dicit de seipso Christus: *Ego sum Via, veritas & vita*, supra quae verba S. Bernardus ait: *Sequatur Te Do. s. Berni mine per te; quia tu es via in exemplo.* ser. 2. do Veritas in promisso, & Vita in praemio. Explicemus trimembre estatum, ut doceamur secure pertere ad finem nostrae salutis. 1. Christus est nobis *Via in Exemplo*: inquit hic oculi terraque Dominus, in mundum veniens non sumprema dignitatem fastigia, nec regum palatia, sed stabulum pro nativitate, & crucem pro morte elegit, ut doceret nos ama-

amare mansuetudinem, humilitatem, paupertatem, & mortificationem amare, atque transitoria contemnere, & aeterna sedari. *Christianismus*, ait Greg. Nyssenus, est imitatio Divinae naturae, quam omnes Sancti imitari sunt: S. Catharina Senensis, cum Christus illi auream & lebravinum, cum Christus illi auream & spinam coronam obtulit, hanc pra illa elegit, &c. 2. Christus est nobis *Veritas in promissis*. Quid ergo promissit? Promissit assistentiam & gratiam imitantibus se, & aeterna quaerentibus, atque ha promissiones tam firmas & insalubiles sunt, ut etiam in calibus desperatis non deficiant. S. Carolus Borromeus monuit, ut cessaret a reformatione alicujus congregationis propter infidias mortis, quae ipsi struerentur, reposit: quin imo non cessabo, quia causam Dei ago! unde meruit ab explosione sclopeti manere illatus. *Jota unum, aut unus apex non praeterit*. (Vide Titul. Spes.) 3. Christus est nobis *Vita in premio*; ideo in hodierno Evangelio fidem suam obstrinxit Apostolis: *Vado parare vobis locum, ut ubi ego sum, & vos sitis*. Non deerit timentibus se, imitantibus se, sperantibus in se, & amantibus se, sed illos ut fideles famulos ad aeternam retributionem assumat ad se! *Sequamur te Domine per te*, &c.

Bona opera nostra saepe deficiunt.

2. *Qui credit in me, opera, quae ego facio, & ipse faciet*. Joann. 14. Vernalis hoc tempore natura amantissime reviviscit, agri & campi revirescunt, & praesertim flores in arboribus ad delectationem oculorum ubertim protuberantes, poma & fruges in autumnum magna in copia promittunt. Verum o quot flores per ventos, per pruinas, per vermes & culices emarescunt, antequam ad fruges maturefiant! Par ratio se habet cum piis, seu meritoriis operibus, quae quasi femina seu flores sunt ad colligendas beatæ aeternitatis fruges. Sunt laudabilia, sunt Ecclesiae utilia, sunt Deo grata, sunt a meritis Christi dignificata. Verum o quam facile corrumpuntur, & defectuosa sunt, ita ut ad fruges aeternae salutis non maturefiant. Inhæreamus huic comparationi; & loquamur de uno vel altero defectu singillatim! 1. Flores arborum emarescunt, si ramus, e quo pendunt, exsuccus, aut terra sterilis reddatur. Ita

opus de se bonum merito caret, si Dei gratia deficiat: Deus primum quinta die benedixit mundo creato: cur non jam antea? Quia antea necdum productæ sunt creaturæ animatæ: vivere debuit, quod benedictionem Divinam meruit. Ita opera nostra vivunt necesse est, si benedicti a Deo mereantur. (Vide Barz. ferm. 46. num. 22.) 2. Flores arborum deiciuntur per ventum impetuosis, pruinas, grandines, aut alia extrinseca mala supervenientia; Ita bona opera sepe suum meritum perdunt ob finitram intentionem supervenientem. Rex Jehu mandatum accepit a Domino, ut familiam Regis Achab funditus extirparet: fecit, quæ iustus est, & tamen iratus postea Dominus in has minas erupit: *Vistabo sanguinem Jezabel super domum Jehu!* quia de causa! quia extirpationem familia Achab non tam profectus est, ut mandatum Dei exequeretur, quam ut sibi ipsi regnum stabiliret &c. 2. Flores arborum decidunt, antequam maturefiant, quia intus insectus verminant, aut putrescunt: ita bona opera merito carent, quia ex malo, aut proflus inani sine procedant. Gentilis princeps Sicheem ad Judæicam legem transit, & circumcidi se passus est: an amore veræ Religionis? Non ita, sed amore Dinæ Jacobi filie, quam deperbat, &c. Vide Barz. ferm. 25. n. 30. &c.

De magnitudine celestis præmii.

3. *In domo Patris mei mansiones multæ sunt*. Sanctus Symphorianus Adolescens, dum in arena Martyrii sub manibus lictorum contremiscere & trepidare videretur, a Matre his verbis animatus est. Nate suspice caelum, tibi non eripitur vita, sed in meliorem mutatur! Et ecce! his verbis adeo confortatus est juvenis, ut tormenta, vulnera & ipsam mortem cum risu exceperit. Mi Christiane, quid inordinate conquereris de tribulationibus & ærumnis, quas in mundo patitur? Suspice caelum, & hic aspectus mihi tibi adiciet fortitudinem pro Deo, pro calo ferendi acerba omnia! Quæris, quid ergo mihi est in calo? quam mercedem accipiam pro adversis, quæ patior? Ego ex me par non sum dandi responsum, sed indagemus, interrogemus! 1. Quam magna sit cæli gloria, defumi potest ex hoc visibili mundo, cujus ex serum varietate, ordine, proportionem, fertilitate, & connexione tanta est pulchri-

chritudo, ut multi eius inhabitazione in perpetuum vellent esse contenti: & tamen exilium est, vallis lacrymarum est, domicilium tam bonis quam malis commune est. Quid erit palatium caeleste folis Dei amicis preparatum? (Vide P. De-gneri par. 2. disc. 19. n. 4.) 2. Quam magna sit cæli gloria, testantur Apostoli, Martyres, Confessores, Virgines, & omnes Sancti, qui immensos labores, tormenta, penitentiae austeritates, fletus, jejunia, morbos, ipsamque mortem pro illa exanlarunt. (Vide Tit. Sancti.) 3. Quam magna sit cæli gloria, defumitur ex Passione Christi Domini: nonne si videamus Mercatorem, qui omnia venderet, ut emeret margaritam, diceremus hanc esse pretiosissimam? Christus pro cælo dedit omnia, vitam & sanguinem, & quidem maximos inter dolores. (Vide Barz. ferm. 73. num. 10.) 4. Denique quam magna sit cæli gloria, interrogemus ipsum infernalem spiritum: ille B. Jordano factus est, si posset unico momento faciem Dei intueri, quod vellent libenter omnium damnatorum tormenta usque ad diem judicii solus sustinere. (Vide Tit. Beatitude.) En! mi Christiane, caelum non donatur, sed venditur, *Unde tu delicatus es miles*, ait S. Chryostomus, si putas te posse sine pugna vincere, sine certamine triumphare! Exere vires, dimica atrociter, in prælio isto concerta, considera passum, conditionem at-tende, militiam noxæ, passum, quod spondisti, conditionem, quam accessisti, militiam, cui nomen dedisti, &c.

S. Chry-
ser. de S.
Mart.

In Festo S. Joannis Baptistæ.

Quomodo lingua utiliter & meritorie usurpanda sit.

1. *Ego vox clamantis in deserto*. Jo. 1. Inter omnia prædicata, quibus Sancti Patres Joannem Præcursorem Dominiantquam Apostolum, Martyrem, & Prophetam ornant, & deprædicant, illi sibi unicum reservavit, inquit: *Ego vox clamantis!* ad nostram certe instructionem, ut dicamus voce, seu loquela utiliter & prudenter uti, prout Deus & natura requirunt: Audiamus Cardinalem Hugonem, qui dicit, loquelam homini datam esse in triplicem finem: 1. *Ad laudandum Deum!* sic S. Joannes semper laudavit Deum, & gloriam ejus, potentiam, ac Bonitatem deprædicavit: inquit: Veniet fortior post me, cujus

non sum dignus corrigiam calceamento- rum solvere. Mi Christiane, examina vitam tuam, an hæctenus usus es lingua ad laudem Dei? qua diligentia, & attentione persolvisti preces? qua gratitudine compensasti beneficia per omnem vitam accepta? An non potius abusus es lingua ad sacramenta, ad querimonias contra Deum in ærumnis & adversitatibus, &c. 2. *Lingua data est ad edificandum proximum!* sic S. Joannes redarguit Herodem adules- rum: Non licet tibi! Et in Phariseis invectus est: Progenies viperarum! Dic Christiane, quæ monita salutis didisti proximo? an illum fraterna correptione ad virtutem adhortatus, & a vitis dehortatus es? An non potius in convitia, in calumnias, in imprecationes linguam strinxisti? &c. 3. *Lingua data est ad accusandum seipsum!* Sic S. Joannes ut in nocentissimus, & omnis noxæ expertus non erubuit fragilem se arundinem vocare. Quid tu? an humiliter reum te agis multorum errorum? Nihil minus! ambitiose te cedrum jactas, opera tua cum plausu extollis, male facta occultas, & in ipso etiam sacro tribunali delicta extenuas, excusas, oppallias, &c. Corrige te ipsum, & operam da, ut merearis laudem illam, quam Christus Dominus dedit ma- to fanato: *Loquebatur recte!* &c.

Impii, ut ut prospere vivant, felices non sunt.

2. *Quis putas puer iste erit? ætenuis manus Domini erant cum illo*. Luc. 1. Bone Deus! quam inversum ordinem hodie iterum in mundo invento? Video in loco judicii impietatem, & in loco iustitiae iniquitatem! Video, Herodem in solio, Joannem in ergastulo! Herodem in delicis, Joannem in angustis! Herodem inter epulas & luxum, Joannem in esurie & luctu! Itane semper premitur virtus, & impietas triumphat? Sed macti animi delicta Christiani, qui inter ærumnas vivit! Nolite impiis videre suam felicitatem! ostendam hodie, cur impii in hoc mundo prospere vivant, & certe ad finem concionis malletis cum Joanne inter persecutiones vivere, quam cum Herode inter aularum plausus! (Vide Barz. ferm. 32. s. 4.) Impii in hac vita prospere vivunt, 1. Ut Deus illis compen- saret aliqua bona opera, quæ non obstante vita sua seclerata utnunquam obtinuerat tunc; hunc in sensum dixit diviti Epuloni: *Recepisti bona in vita tua:*

Z 2 Sunt.

Sunt multi hæretici, qui tamen in publico ad edificationem aliorum sunt modesti: sunt usurarii, qui tamen nonnunquam erga egenos sunt liberales, sunt luxuriosi, qui tamen fuit iustitia tenaces; cum igitur Deus hæc opera æterna mercede coronare non possit, compensat temporaliter. 2. Impii prospere vivunt, sic volente Deo, ut non habeant excusationem, se non potuisse elemosynas facere, miseris succurrere, ophanos iurare: Ideo Christus Dominus Judæ tradidit mansupium, ait S. Ambrosius, ut dicere non posset, se ex inopia compulsus fuisse ad proditorem. (Vide Barz. ser. 32. s. 5.) 3. Impii prospere vivunt, ut Deus illis suam indignationem, & brevi post seculatam vindictam ostendat. Nempe tribulatio & mala temporalia sunt signa, quod Deus peccata hominis Christiani in hac vita plectere, illicque in altera vita parere velit. Cum ergo peccator in hac vita patitur, cumque temporaliter felicem facit, satis aperte indicat, quod illum æternaliter felicem reddere nolit, cum fere in modum, quo lanio bovem in stabulo, & pascuis signat, ut paullo post illum ad macellum ducat. Præsertim nos Deus a prosperitate impiorum. Det nobis adversitatem iustorum. Vide Tit. Peccator: Item Adversitates, &c.

Quomodo Christianus erga seipsum, erga proximum, & erga Deum habere se debeat, ut sit magnus coram Domino.

3. Erit magnus coram Domino. Luc. 1. Magnum esse coram se ipso, aut magnum esse coram mundo, non est eximia laus; quia hunc titulum multi Principes, quamprimum aliquid supra plebem operati sunt, voce populi obstruunt. Verum magnum dicit coram Deo, in cuius conspectu totus orbis se habet velut guttula rosæ anelucani, hæc est laudis excellentia, qua major excogitari non potest. Atque hoc laudis encomium convenit Sancto Joanni iuxta verba Evangelii: *Erit magnus coram Domino!* Hæc illi non unam, sed plurimas laureas, Doctoris, Virginis, Martyris, Prophete, Heremite, Apostoli, Præcursoris & Baptiste Christi, fuitque ac dicitur vere *Splendor Sanctorum*; quia omnes sanctitates continet, sicut adamas pretium omnium unionum. (Vide Courinno in Mariall tract. 1. conf. 4. n. 12.) Videmus, an non zemulari quodammodo possimus virtutes S. Joannis, ut cum tempore Magni an-

diamur in iudicio! 1. Quomodo S. Joannes se habuit *Erga seipsum*? Quamvis fuerit sanctissimus, tamen de se humillime sentiebat: comparavit se inani voci: Ego vox clamantis! Loquens de venturo Messia confessus est: non sum dignus solvere corrigiam calceamenti eius. Quid tu, mi Christiane, de te ipso sentis? Eheu! adhuc parvulus jam est magnus peccator! corpore tenus in momenta singula morbis & morti obnoxius es! anima tenus in memoria debilitarem, in intellectu ignorantiam, in voluntate fragilitatem & malitiam circumfers, & tamen cervicem erigis, amator & astimator tui ipsius! &c. 2. Quomodo S. Joannes se habuit *Erga proximum*? Zelotissime! in sceleratos aultere invecus vocavit Progenies viperarum! Peccatoribus publicis exprobravit scelera: Non licet tibi omnes status in suo munere injuxit! Quid tu, mi Christiane, ad emendationem proximi contulisti? Si Superior es, quomodo subditos, æquales, filios, & domesticos a via perditionis revocasti? nonne mutus canis es, nesciens latrare ad latrocinia animarum? &c. 3. Quomodo S. Joannes se habuit *Erga Deum*? Devotissime! in ipsa Nativitate linguam Zacharie solvit in laudes Dei! Populis Mundi Redemptorem digito demonstravit: Ecce Agnus Dei. Quid tu, mi Christiane, hæcenus ad Dei gloriam contulisti? Eheu! tepidissimus es, ad tua solum, non Dei commoda intentus! &c. Eja imitemur humilitatem, zelum, & sanctitatem Joannis; conemur fieri magni coram Deo! &c. Vide Corn. a Lap. lta. c. 49. num. 3.

In Festo SS. Apostolorum Petri & Pauli.

Converso Mundi optimum veritatis hæc argumentum.

1. **T**u es Petrus, & super hanc petram edificabo Ecclesiam meam. Matb. 16. Non semper contra vitia tonandum, nec virtus semper suis encomiis extollenda est. Deus mirabilia opera exercuit, quæ etiam pie contempleri, & admirari interdum debemus, præsertim tunc, cum Festa Sanctorum colimus, quorum opera providissimus, ac potentissimus Deus ad mirabilia patranda usus est: inter hæc præcipuum est, mundi ad fidem Christi conversio, quæ certe Apostolorum, & inter hos præcipue SS. Petri & Pauli tanquam Prin-

Principum opera præstita est. Sinite, ut in hoc prodigio tria singulariter admiremur. Primo: Abyssum profundissimum scelorum, in qua jacebat mundus. Secundo, sublimitatem illius gradus ad quem evehctus est. Tertio, Apostolorum quorum opera conversus est, virium impotentiam. Agite! Dei potentiam, & providentiam adoremus. 1. Consideranda venit profundissima abyssus scelorum, in qua jacebat Mundus! uno dempto Judæ angulo regionis alie omnes densa noctis caligine erant obrutæ: pro vero Deo adorabant crocodilos, serpentes, dracones, iisque thura adolebant, idque etiam sapientissimi ethnicorum non tantum faciebant, sed etiam alios docebant, credendum ut solet, vivendum ut lubet: O quantum vitiorum turpitudinem hæc principia post se trahebant! absurdissimos idololatriæ ritus pro sacrificiis habebant: *Qualia sunt sacrilegia*, exclamat Augustinus, *si ista sunt sacra*? 2. Ex hoc scelorum barathro extrahendus erat Mundus! qua machina? Sanctæ Crucis. Et quo? ad supremam apicem veritatis, & sanctitatis. Et vero hos fines assecutum fuisse Christum, testimonio est vita primorum Christianorum, qui vel ab hostibus sancti & iusti vocabantur: ea erat in iis fidei constantia, ut non jam martyres carnificibus, sed carnifices martyribus deessent. Tanta celeritate mutatus est mundus, ut faculo tertio jam non esset locus, in quo Christiana Religio non floreret. 3. Quamvis fuere Evangelici Præcones, quorum ministerio peracta est Mundi conversio? fuere duodecim Viri, infirmi, indoliti, inopes, & plane ea auctoritate non præditi, quæ ad tantum opus requiri videbatur. Miligramus, totam Europam a duodecim militibus fuisse oppugnatam & subjugatam, quæ crederet rem tam incredibilem? & tamen certum est, non corpora sed animos a duodecim piscatoribus fuisse expugnatos & conversos, id quod nemo alius quam Deus potuit sua potentia executioni mandare, &c. Quid certius & evidentiis poterit pro veritate Christianæ Religionis adduci? Nullus hic contradicere, ait S. Chrysolomus, nisi insanus & stupidus sit. Vide P. Segneri incredul. non Excus. part. 2. c. 9. Item Manli Biblioth. Tit. Fides disc. 17. & 21.

Lapsus Petri ex quibus causis ortus.

2. Respondens Simon Petrus dixit: Tu es Christus Filius Dei vivi. Matb. 16. D. Claus Spicil. univers. Pars III.

Cum Petram nomino merito & homines iusti & penitentes contremiscant! quid enim terribilis? Primpilms Apostolorum, qui plus ceteris sapere, & exemplo sanctitatis præire debuisset, in atri Pontificis turpissime cadit, Divinum Magistrum negat. Quis non metuat? scilicet negat. Quis non metuat? si caput aureum evertitur, quid lutei pedes timeant? Agite, indagemus in causis hujus lapsus, ut cavere discamus! 1. Petrus turpiter lapsus est, quia præsumpsit in suis viribus: *Etiamsi omnes, non ego!* (Vide Barz. ser. 60. n. 9. Et ser. 58. s. 9.) Quidam dum ad sublimiorem virtutis gradum ascendunt, id omne suæ industrie adscribunt: hos Deus cadere permittit, ut agnoscant suam infirmitatem, &c. 2. Petrus turpiter lapsus est; quia in domum periculolam introivit: vidit ad ignem confidere effrones lixas & calones, audivit risus, nugas, & immodestiam, & tamen non metuit vitiorum contagium. Sic multis contingit, qui adeant pericula aliis perniciosa, cum in modum, quo nauta se conicit in pereundi periculum, dum navigio accedit ad scopulos naufragis infames. (Vide Tit. Præsumptio de suis viribus.) 3. Petrus turpiter cecidit, quia ab ancilla introductus est; quid boni sperare potuit a femina, imo quid non mali timere? *Memento*, ait S. Hieronymus, *quod paradisi colonum de possessione sua ejecerit mulier*. Vide Tit. Consortium cum muliere. Item P. Segneri part. 2. disc. 16. n. 19. O! quisquis cum Petro lapsus est, cum Petro penitentiam agat! &c. Vide Speranz. de Pass. Dom. punct. 10.

Fides Catholica quibus de causis deficiat.

3. Tu es Petrus, & super hanc Petram edificabo Ecclesiam meam, & post e inferi non prævalebunt adversus eam. Matb. 16. Quis Christianiorum non sanguinem fere lacrymis deploret, quod sancta salvifica fides a Christo Domino fundata, & a SS. Apostolis Petro, & Paulo cum ceteris Coapostolis per universum orbem propagata, iam a prolixo factis tempore deficiere, & heterodoxorum sectæ de die in diem magis magisque crescere videantur? Maxime orbis partes America, Asia, Africa in Mahometanis, & gentilibus tenebris cæcitant. In Europa Anglia a Catholica fide recessit, Gallia turbatur Janenismo, in Romano Imperio Lutheranismus & Calvinis-

nifimus quotidie incrementa fumunt: Romana oracula despicuntur, videturque desisse promissio Divina: *Porte inferni non prevalebunt.* Quæ causa tanti decrementi? & quod mali remedium? Inquiramus in causas, emendamus quæ emendanda sunt. 1. Proh dolor! videtur Deus recedere a nobis, quia nemo, aut paucissimi sunt, qui pro ineffabili Beneficio Vocationis ad salvificam fidem grates Deo debitas rependant. Quis est, qui grato animo recolat: Deus potuisset me rejicere inter Americanos, inter Africanos, & Asiaticos Idoloratras? elegit me præ mille aliis, ut a Catholicis parentibus naberer, & in gremio sanctæ Ecclesiæ educarer! Quis est, qui toto anno huic gratitudini vel unicam diem confecerit? (Vide Tit. Beneficium Vocationis ad fidem.) 2. Deficit sancta fides, quia quilibet natulus sibi novum, quod placet, fidei sistemam confingit, de veritate Scripturæ dubitat, ad Syncretismum, aut Atheismum provocat, & bonos Catholicos, qui sinceritatem fidei profitentur, tanquam simplices idiotas explodit. (Vide Tit. Hæresis, Hæretici.) 3. Deus gratiam fidei subtrahit, quia multi legibus fidei adeo difformiter vivunt, ut has, tanquam repagula vitiorum suorum, quibus assueverunt, eliminata cuperent. In negotiis & commerciis innotunt Machiavellicis principiis, peccata pudicitia contraria prolicitis jactant, adversus tolerandis adeo non assueverunt, ut propter exiguum persecutionem ad castra heretodoxorum convolent. Quid mirum quod Deus gratiam fidei subtrahat; hanc enim certe scimus de regione in regione migrasse obpeccata incolarum, &c. Vide Tit. Fides, &c.

In Festo S. Mariæ Magdalenz.

Penitentia est necessaria, austera, & constantis.

1. *Lacrymis cepit rigare pedes ejus, & capillis capitis sui tergebat.* Luc. 7. Tanta est penitentia virtus & efficacia, ut peccatorum vere compunctum, redintegratis, quæ peccato perdidit, meritis, non tantum in pristinum amicitia Divinæ gradum, sed fere dixerim, majorem restituit: sic Nabuchodonosor post penitentiam recuperavit regni honorem: De filio prodigo dixit pater: *Proferre statim primum!* Et Petrus post suas lacrymas Apostolice Collegii Princeps con-

stitutus est. Hæc cum ita sint, quæ causa est, quod tam multæ dentur Magdalenz, & non multæ penitentes! cur penitens, qui hodie pacem cum Deo facit, cras iterum ad castra demonis tranfit? cur lascivus, qui hodie teclera deslet, cras desclenda reiterat? Nimirum hoc ideo fit, quia miseri necessitatem, dignitatem, qualitates, & effectus penitentia haud satis perpendunt. Explicabo aliquas hac ex parte veritates, & sancta principia eaque fere omnia exemplo S. Magdalenz confirmabo. Attendite tepidi Christiani! Primo sciendum est, penitentiam post relapsum esse indispensabiliter necessariam; prima navis, quæ homo ad portum salutis vehitur, est innocentia, hanc si perdidit, penitentia est secunda post naufragium tabula. (Vide Barz. Sermon. 7. n. 7.) Et quidem penitentia tam interna, quæ in mœnore animi, quæ externa, quæ in emendatione morum consistit. Putant aliqui, se satisfecisse, si Sacerdoti peccata confessi sint. Errant maxime! contrarium edocentur in penitentia Sanctorum, & præcipue S. Magdalenz, quæ est de venia fuerit certa, tamen deslere peccata non cessavit usque ad mortem. (Vide P. Segneri par. 3. disc. 19. n. 2. & 11.) Secundo sciendum, penitentiam non esse debere qualemcunque, sed austera, quæ etiam quantum fieri potest, tollit proclivitatem ad malum; hinc assumit voluntarias penitentialitates, quibus etiam inimica passionis animi compescuntur. Princeps otiosus, & negligens non curat petulantiam rebellium in suo regno: Qui autem vere amat patriam, irascitur, & cum exercitu rebelles opprimere studens nec sumptibus, nec sanguini parci. *Homo penitens, est sibi irascens,* ait S. Augustinus. Exemplum iterum habemus in S. Magdalena, & aliis penitentibus. (Vide Tit. Penitentia. Et P. Segn. disc. 19. n. 17.) Tertio sciendum, hæc penitentia non debet esse momentanea, aut diurna, sed constantis, & perseverans: S. Magdalena etiam ex ore Divino audivit, dimissa sibi esse peccata, tamen in solitudine per triginta annos produxit penitentiam. Idem fecerunt S. Maria Egyptica, S. Guillelmus Aquitanicus Dux, S. Pelagia & alii, &c. (Vide Tit. Penitentia.) Jam non amplius interrogo, cur tam multæ penitentes nullos emendationis fructus post se trahant: nempe, quia non habent has qualitates! &c.

Peni-

Penitens debet opprimere passiones, sugere occasiones, & se ipsam punire.

1. *Lacrymis cepit rigare pedes ejus.* Luc. 7. Post extirpatas herbas venenosas solitius est hortulanus, ne ille radices in terra reliquerint, & de novo refulsulent. Post pestem sopitam fumigantur ædes & cubacula, ne virulentus vapor remaneat. Post incendium extinctum, indagatur, ne scintilla adhuc gifficat, in novas flammæ eruptione. Has omnes industriis adhibere debet penitens, ne semen peccati extincti supesit. Loquamur speciatim, & omnia iterum in S. Magdalena exemplificemus! 1. Verus penitens curam habere debet, ut mactet, & enecet inimicas animi passiones, juxta illud: *Sacrificate sacrificium* hoc fieri de S. Remigius ait, sacrificium hoc fieri de medio tollendo taurum superbie, hircum lasciviz, lupum avaritiz &c. sicut enim sol, est ex egypti emergat, tamen non simul malignos effectus ab egypti casatos abstergit; ita licet confessio peccatum remittat, non tamen pravos habitus extinguit. Salubri ergo rigore opus est, id est satisfactoris penitentialibus, quibus tolluntur peccatorum reliquæ, prout loquitur Tridentinum. (Vide Spera. punct. 107. Et P. Segn. disc. 19. num. 12.) 2. Verus penitens fugiat occasiones, & materias peccati: Josue funditus everit Jericho: Moyse in cinerem redegit vitulum: Magdalena trans mare fugit, & in specu Massiliensi procul ab urbe Solimæ se abscondit. Quare? an non potuisset in castello suo Magdalo sibi construere eremum? Nempe id fecit, ut fugeret occasiones peccati, quod facilius hic, quam ibi recurrere potuisset. (Vide Titul. Penitentia.) 3. Verus penitens audeat agere penitentiam non qualemcunque, sed proportionatam peccatis. Christus Dominus ter quæsit Petrum: *Anas me?* ut trina confessio trine negationi responderet. Magdalena pedes Domini capillis terxit, quos antea ad vanitatem crispavit, &c. (Vide Mich. a Calvo conc. 8. s. 3. num. 8. & 9.) Hæc industria, cum ordinariæ penitentibus desint, quid mirum, quod S. Ambrosius terribilem illam sententiam enuntiat: *Facilius inventi, qui innocentiam servarint, quam qui congrue egerint penitentiam.* Vide Tit. Penitentia.

Amor S. Magdalene invincibilis, & indefessus.

3. *Remittuntur ei peccata multa, quoniam dilexit multum.* Luc. 7. S. Evangelista Marcus de Magdalena mentionem faciens, loqui incipit de muliere, a qua Christus Dominus septem demonia ejecit. Per septem demonia ordinariæ intelliguntur septem peccata capitalia, quibus amans Magdalena septemplex amorem opposuit, id est septem gradus amoris (nam octavus solum invenitur in celo) hunc septemplex amorem describens S. Bernardinus ait, amorem fuisse invincibilem, inseparabilem, indefessum, immutabilem, infatigabilem, infociabilem, & incomprehensibilem. Nos aliquos gradus, seu qualitates ex his considerabimus! Tu mi Christiane discite, quod vera penitentia tandem desinare debeat in verum amorem & quidem proportionatum peccatis, quo Deus, quantum fieri potest, tam intense amat, quam peccato offenditur. 1. Amor Magdalene revera fuit *invincibilis*; superabat omnes difficultates, non curabat Pharizæ loquelas, non Iscariotis murmura, non fororis querimonias, non circumstantium risus. Nos in amore quam facile tepescimus, cum talis aut similis difficultas occurrit. 2. Amor Magdalenz fuit *Inseparabilis*; Christum semper audiebat concionantem, illum sequabatur convivantem, miracula operantem, imo & morientem: dum exordes discipuli in passione omnes fugiebant, illa adhare non timet cruci, sepulcro inhæret anxia! laus quidem Virginiæ est, quod semper sequatur Agnum quoqueque terit, sed de Magdalena ait Chryostomus: *illa meretrix in Evangelio Virgines ipsa honestate superavit.* O quam cito tergam vertimus Deo, cum mundus & caro delicias suis allucit, & invidiat! &c. 3. Amor Magdalenz fuit *Indefessus*; post mortem Christi ad sepulcrum excurrit, ad asatum Angelorum imperturbabilis querit Dominum: Christum ipsum sub specie hortulani sibi apparentem interrogat: Domine si tu sustulisti, ubi posuisti eum, & ego illum tollam! Quid ais Magdalena? tu tolles illum? Quid si esset in domo Caliphæ? tollam! o Mulier, non mulier, exclamavit S. Bernardinus, non locum exiit, non milites formidat! Digna quæ ad gradum octavam amoris fuit admissa in calis! &c. Sed nos Eheu! tepidos! &c.

Z. 4. In